

A fost odată ca niciodată un tânăr vânător și vânătorul ăsta se duse într-o bună zi în pădure după vânat. Și era vesel și voios în inima lui, și cum mergea el așa, cântând din frunză, numai ce întâlnește o mătușică bătrână și urâtă, care îi spuse:

– Bună ziua, vânătorule dragă, pesemne că-ți merge de minune, că te văd vesel și bine dispus, dar eu rabd de foame și de sete și n-am pe nimeni să mă ajute... Fă-ți pomană c-un bănuț, și nu te-oi uita niciodată!...

Vânătorului i se făcu milă de sărmăna bătrânică și băgă mâna în buzunar de-i dete câteva parale, după cum îl lăsa punga. Voi apoi să plece mai departe, dar mătușica aceea îl opri și-i spuse:

– Dragă vânătorule, pentru inima ta bună și milostivă, vreau să-ți dăruiesc și eu ceva, da' ascultă aici la mine: ai să mergi ce-o să mergi, și-n drumul tău ai să dai de-un pom. Și-n pomul ăsta or să stea nouă păsărele, care or să țină în gheară o mantie. Și toate nouă s-or bate între ele pentru mantia asta, fiecare vrând s-o apuce pentru sine... Și de cum le-oi vedea, pune pușca la ochi și trage drept în mijlocul lor. Și de vei face așa, de bună seamă că n-o să le mai ardă să stea la gâlceavă și-or să dea drumul mantiei. Vezi însă că și una din păsări va fi atinsă de gloanțe și va cădea moartă la pământ... Mantia s-o iei cu tine, că e o mantie fermecată și are un dar minunat: de ți-o pui pe umeri, n-ai decât să dorești să fii într-un loc și, într-o clipă, ești acolo... Da' vezi să nu uiți nici pasărea... Scoate-i inima și ai grijă de mănânc-o întreagă! Și de vei face așa, în fiecare dimineață, când te-i scula, vei găsi sub pernă un ban de aur.

Vânătorul îi mulțumi din suflet femeii și începu a se gândi în sinea lui: „Frumoase lucruri mi-a făgăduit, n-am ce zice, barem de s-ar împlini toate!...”

Și, ce crezi, mai merse el cam vreo sută de pași, și numai ce auzi deasupra capului zvon de păsări care se dondăneau! Trase el cu urechea la ciripitul acela ascuțit și odată câtă în sus, să vadă despre ce-i vorba. Și văzu o grămadă de păsărele care tot trăgeau cu ciocurile și cu ghearele de-o mantie. Și țipau una la alta, și se ciorovăiau, furioase, de parcă fiecare ar fi vrut s-o aibă numai ea.

– Ian te uită, făcu vânătorul mai mult pentru sine, păi se potrivește tocmai cu ce mi-a spus bătrânică!...

Și nu-și termină bine vorbele, că și luă pușca din spinare. Apoi o puse la ochi și ținti drept în mijlocul păsărelelor, de zburară fulgii în toate părțile... Într-o clipă, se împrăștiară toate, țipând grozav, dar vezi că una din ele căzu moartă la pământ... Și-n același timp, căzu și mantia...

Vânătorul făcu întocmai cum îl învățase bătrânica: tăie pasărea și după ce-i scoase inima, o înghiți. Apoi plecă înspre casă luând cu sine mantia.

În dimineața următoare, când se trezi, îi veni în minte fâgăduiala femeii și vru să vadă de nu-s numai vorbe, dar cum ridică perna, și văzu strălucind un ban de aur. A doua zi, dimineața, află iar unul sub pernă și tot așa, în fiecă dimineață, de câte ori se trezea. Își strânse omul o grămadă de aur, dar vezi că aurul nu-i aducea mulțumirea și-n cele din urmă începu el a se gândi: „La ce bun tot aurul de l-am strâns, dacă stau acasă, între patru pereți?!... O să plec să cutreier lumea, să aflu și eu câte se mai petrec pe pământul ăsta!...”

Își luă rămas-bun de la părinți și, punându-și ranița și pușca la spinare, plecă în lume. Și, într-o bună zi, se întâmplă să treacă printr-o pădure deasă. Și când se sfârși pădurea, numai ce văzu înaintea lui o câmpie și pe câmpia aceea înălțându-se un castel măreț. La una din ferestre, stăteau o bătrână și o fată minunat de frumoasă, și priveau în jos.

Acu', trebuie să vă arăt că bătrâna era o vrăjitoare afurisită. Și-i spuse fetei vrăjitoarea aceea:

– Ian te uită la omul de vine din pădure! ăsta are în trupul lui o comoară minunată și trebuie să-l vrăjim, ca s-o dobândim noi. Și știi ce anume are? O inimă de pasăre! Și, mulțumită ei, în fiecare dimineață găsește sub pernă un ban de aur. Ei, ce zici, fetița mea iubită, nu ne-ar sta nouă mai bine s-o avem, decât lui?...

Apoi, cotoroașta prinse a-i povesti cum s-a întâmplat toată tărășenia și-o mai învăță cum trebuia să se prefacă pentru a-l prinde în mreje pe flăcău. La urmă n-o mai luă însă cu binele, ci o amenință și se răsti la ea, privind-o cu niște ochi răi și încărcăți de furie:

– Iar de n-o să vrei să mă ascuți, o să fii nefericită!...

De cum se apropie de castel, vânătorul o și zări pe fată la fereastră și-și spuse în sine: „Cred că se cade să mă hodinesc și eu puțin, că doar rătăcesc de atâta vreme. Și gândesc să rămân la castelul ăsta frumos, că bani am destui în pungă ca să le răsplătesc pe gazde împărătește!...” Dar pricina adevărată nu era asta, ci-mi pare mie că chipul cel dragălaș al fetei... Că de când o zărise, îi rămăsese inima la ea. Intră flăcăul în casă și, de cum păși pragul, fu primit cu multă prietenie și ospătat după cum cerea cuviința. Nu trecu mult și prinse a o îndrăgi așa de tare pe fata vrăjitoarei, că nu se mai gândea decât la ea. Și i se uita întruna în ochi, sorbind-o cu privirea.

Și tot ce-i cerea fata, făcea cu dragă inimă, de îmi vine să și cred că ar fi sărit chiar și în foc pentru ea...

Dacă văzu baba cât e de prins flăcăul, numai ce-i spuse fetei:

– Ei, a venit timpul să punem mâna pe inima de pasăre! Nu te teme, c-o să solomonesc în așa fel ca nici să nu simtă că-i lipsește...

Baba pregăti o băutură și, după ce-o fierse și-o răsfierse într-un ceaun, o puse într-un pahar. Iar paharul i-l întinse fetei, ca să i-l dea vânătorului. Și-i spuse fata vânătorului:

– ...Și-acu', dragul meu, bea în sănătatea mea!

Vânătorul se grăbi să bea, și de cum înghiți băutura, și dădu afară inima păsăruicii. Dar vezi că fata se tot învârtea pe lângă el și i-o luă pe furiș. Și trebui s-o înghită, că așa îi poruncise vrăjitoarea!...

Și din ziua aceea, vânătorul nu mai găsi sub pernă câte un ban de aur. În schimb, îl găsea fata, în fiecare dimineață când se trezea. Dar ți-ai găsit ca baba să i-l fi lăsat fetei! Încă din revărsatul zorilor i-l lua de sub pernă. Vezi însă că vânătorului puțin îi păsa că pierduse o asemenea avuție. Că acum alta era avuția lui... Și era atât de îndrăgostit de fată, că nu se mai mișca de acasă și nu mai făcea nimic altceva decât să stea tot timpul în preajma ei...

Dacă văzu bătrâna vrăjitoare cât e de îmbrobodit, prinse iarăși a spune:

– Inima păsăruicii o avem, da' acum trebuie să-i luăm și mantia fermecată!

Vezi însă că fata gândea altfel și-i răspunse maică-sii:

– Ba, să i-o lăsăm, că averea tot a pierdut-o!

Afurisita de babă se mânie foc la auzul ăstor cuvinte și-i spuse:

– O astfel de mantie nu-i un lucru obișnuit. Ehe, arareori se găsește pe lume o mantie care să aibă un asemenea dar!... Vreau s-o am și am s-o am! Că doar n-o să țin eu seama de vorbele tale nesăbuite!...

Apoi o învăță pe fată ce să facă și-i atrase luarea-aminte că, de nu-și bagă mințile în cap s-o asculte, o s-o pățească rău de tot. Și biata fată trebui să facă tot ce-o învățase maică-sa. Se așeză la fereastră și prinse a se uita în depărtare, de parcă ar fi fost tare mândrită. Vânătorul, care n-avea ochi decât pentru dânsa, se temu că i s-a întâmplat ceva și îndată o întrebă:

– Da' de ce stai atât de tristă?!...

– Vai, dragul meu, îi răspunse ea, îmi ațintesc privirea spre muntele de-i peste drum de noi. Pe muntele ăsta cresc cele mai frumoase rubine. Și atât de mult jinduiesc după pietrele astea prețioase, că-mi stă gândul numai la ele și de-aia sunt foarte tristă. Da' cine oare ar putea să mi le aducă?!... Că doar păsările, în zbor, pot ajunge până acolo... Iar vreo ființă omenească niciodată!

– Dacă ăsta ți-e singurul necaz, dădu s-o liniștească vânătorul, apoi află că-mi stă în putință să ți-l curm în curând!